

מה קרה, אבא,

שכחת אותי, את

הילדה הקטנה שלך שכל-כך אהבת?

רמת-אביב שבצפון תל-אביב היא שכונה אמידה, שברבים מבניה עובדות עוזרות-בית. אלא שהעוזרת העובדת אצל גמליאל ופלורט כהן, ברחוב רידינג 49, היא מיוחדת במינה: שמה גמילה, והיא מוסלמית תור-כיה בת 14, שהחזירה למשפחת כהן לפני שלוש שנים על-ידי אביה בעת ביקורם בתורכיה. בגיל 11 הובאה לארץ, ומאז היא עובדת כאן, בלי לבקר בבית-ספר, כשהכסף תמורת עבודתה נשלח אל אביה.

מה דעתה של גמילה על העיסקה? איך ההרגשה לעבוד בארץ רחוקה, מנותקת ממשפחתה, ללא בית-ספר וחברה? — זהו סיפורה האישי של גמילה.

דה, שהיא גדולה והולכת עוד מעט לצבא. אורלי, שהיא בת תשע בערך, וקובי, שהוא בן שלוש.

★ ★ ★

אחרי האוכל אני עושה את הכלים, ואחרי זה יורדת עם הילדים, אבל בעיקר עם הילדות. את הילדים אני לא כל-כך אוהבת. הם קוראים לי גמילה הערבית, ועוד דברים שאני לא תמיד מבינה. בגלל שאני לא יודעת עברית טוב. אבל יש פה ילדה אחת נחמדה שקוראים לה קלרי. היא ילדה טובה. גם מלמדת אותי לקרוא ולכתוב.

בערך בשעה שש, אני עולה הביתה ומס-תכלת בטלויזיה. אחר-כך אני עוזרת לה-כין ארוחת-ערב, רוחצת את הכלים, ובוה גמרת את היום שלי. לפעמים אני הולכת לבקר ממול הבית שלנו, יש שם שכנים שבאו מתורכיה, או אני יושבת איתם ומד-ברת איתם.

זה באמת לא כה קשה כמו בתורכיה, אך בכל זאת קשה. אני כל הזמן עובדת, ואין לי כוח. לפני כמה זמן פלורט היתה גם

לפעמים אני מסתכלת דרך החלון של המטבח, כשאני רוחצת כלים ומ-זיעה, ורואה את הילדים משחקים בחוץ, או חוזרים מבית-הספר, והלב כואב לי. אני חושבת, איזה מזל יש לילדים האלה, הם יכולים לשחק וללמוד, ואני צריכה לעבוד.

כאן בארץ זה לא כמו בתורכיה. שם הרבה ילדות בגיל שלי הולכות לעבוד. אבל כאן הילדות בגיל שלי הולכות לבית-ספר ולומדות. בגלל זה אני נורא מתביישת, שרק אני נשארת בבית ועובדת. כשאני צריכה לצאת לשפוף את הובל, אני תמיד בורחת אם מישורו רואה אותי. בגלל זה אני רוצה לנסוע מפה, לחזור הביתה.

★ ★ ★

אני לא מתלוננת שהעבודה פה קשה. לא יכולה להגיד שרע לי. בתורכיה הי-עבודה היתה הרבה יותר קשה. כאן אני קמה בשש בבוקר, מכינה ארוחת-בוקר, נותנת אוכל לקובי, הילד הקטן, מלבישה אותו ומכינה אוכל לילדים האחרים, שילכו

בגיל 11 נלקחה ילדה תורכיה זו מבית הוריה, הובאה לישראל כדי לעבוד במשק-בית. כיום, בגיל 14, היא עדיין אינה מבקרת בבית-ספר. התמורה לעבודתה נשלחת ישירות לאביה בתורכיה.

גמילה

שפחה בדלת-אביב

אחותי סיפרה לה עלי דברים טובים.

★ ★ ★

אחותי באה הביתה, וסיפרה לי על המשפחה שבאה מישראל ושרוצים לק-חת אותי איתם. אני אותו זמן כבר עובדת במשק-בית, ותיכף רציתי לנסוע איתם. למה חשבתם שלוקחים אותי לטיול. אני הייתי עובדת במשק-בית כבר מגיל עשר. אמא שלי מתה כשהייתי קטנה, ואבא התחתן עוד פעם עם אשה אחרת. לאשה זו היו שלושה ילדים משלה, וכשהיא התחתנה (המשך בעמוד 38)

אוריט, על יד העיר שישלי. האחות שלי היתה עובדת בתור עוזרת-בית אצל האמא של פלורט, בעיר שישלי. את כל הכסף שהיתה מרוויחה היה האבא שלי לוקח ל-עצמו.

לפני שלוש שנים באה פלורט לתורכיה, לבקר את האמא שלה. ראתה שם את אחי-תי עובדת, ומצאה-תן בעיניה. הרבה בחורות היו עובדות שם בבית. אחת בישלה, אחת עשתה כביסה, ואחת היתה מגישה תה ואוכל למאדאם. זאת היתה האחות שלי. שאלה אותה פלורט אולי יש לה עוד אחות, שמוכנה לבוא לעבוד בישראל אצלה. אז

לוקחת אותי במוצאי-שבת לעזור להם בבית הקפה שלהם בתחנה המרכזית. אבל עכשיו כבר לא. לא הסכמתי יותר. אמרתי להם שאני עובדת כל-כך קשה כל השבוע, אין לי כוח. לפחות שיתנו לי לנוח.

אבל לא בגלל העבודה רע לי. יותר בג-לל שעצוב לי כאן. כל הזמן. בגלל שאני לא כמו כולם.

★ ★ ★

בתורכיה עברתי קשה, אבל לא היה לי כל-כך עצוב. גולדתי שם בעיר

גמליאל ופלורט כהן, תושבי רמת-אביב, בעלי בית-קפה בתחנה המרכזית בתל-אביב, אשר הביאו את גמילה מתורכיה לישראל.

לבית הספר, אחר כך אני לוקחת את קובי לגן, חוזרת, ועושה כביסה. לא את הכל, רק של הילדים. אחר-כך עושה ספוגי-גיה. בצהריים אני מביאה את קובי מהגן, וגם הולכת לחנות לקנות.

את כל העבודה אני גומרת עד 12 בצהריים. אחר-כך באה פלורט, בעלת הבית, ועושה צהרים. בצהריים יש אצלנו בלגן גדול. יש לנו שלושה ילדים. חמ-